

Всички български храмове в Западна и Средна Европа са отворени с изключение на Великобритания

В интервю за Двери Западно- и Средноевропейският митрополит Антоний разказва за постепенното възстановяване на богослужебния живот в българските църковни общини.

– Ваше Високопреосвещенство, по време на пандемията санитарните мерки в Западна Европа бяха много по-строги отколкото в България и там храмовете бяха безусловно затворени, а обществените богослужения – забранени. Какво е положението към днешна дата?

– Да, строгите протиепидемични правила, въведени първо в Италия, после в Испания и цяла Западна Европа, бяха наложени заради бързото и масово

разпространение на болестта в тези страни. Днес вече богослуженията във всички държави, освен Великобритания, са разрешени. Това обаче става при точно определени правила за безопасност, наложени от всяка държава и местно управление, и те се спазват стриктно от нашите църковни общини. Някои държави посочват броя на богомолците, които могат да присъстват в храма, в зависимост от неговата квадратура, а други са въвели ограничение на броя посетители в църквата, независимо от големината на помещението.

Има различни разпоредби при носенето на маски при влизане, престой и излизане от храмовете. В Австрия, например, не е нужно носенето на маски, когато миряните вече са заели мястото си в храма. В Милано, столицата на Ломбардия – едно от огнищата на коронавируса в Европа – при даването на Причастие се изисква свещеникът да носи маска.

Спазването на противоепидемичните мерки се следи строго от властите на отделните държави. Така например в немския град Регенсбург, в Бавария, една от най-засегнатите от болестта немски провинции, след направена проверка от здравните власти, е установено, че църковната ни община е била изрядна в изпълнението на мерките.

– Западно- и Средноевропейска епархия се простира в много държави, а по време на пандемията видяхме, че страните не винаги действаха в синхрон по отношение на санитарните мерки и ограниченията. Как се осъществяваше координацията на действията в църковните общини в епархията?

Митрополията в Берлин координираше и беше на разположение на всички свещенослужители при въпроси и съмнения както от практически характер, така и от канонична гледна точка. Важно е да се отбележи, че освен напътстванията на архиерея си, свещениците в Западна и Средна Европа се съобразяват и с решенията на православните епископски конференции както и с мерките, предприети от Римокатолическата и Евангелската църкви по места. Тези решения бяха многократно обсъждани, към тях се подходеше с гъвкавост и съобразяване с конкретната ситуация.

Интересен пример е Унгария, където държавата не наложи пълна забрана за затваряне на храмовете, но се обърна към религиозните общности да предприемат ограничителни мерки. Етническите малцинства в страната си съставиха отделни кризисни щабове. При комуникацията с щаба към българското републиканско самоуправление решихме в храма в Будапеща да не се извършва обществено богослужение, но да е отворен за частна молитва. По този начин се избегна излишното напрежение, но и църквата

остана на разположение на вярващите за посещение и молитва.

– Как се отрази пандемията на живота на църковните общини в епархията?

Рязкото прекъсване на обществения и богослужебния живот, разбира се, се отрази негативно върху хората. Струва ми се, че през следващите месеци и дори години ще се анализират последствията от пандемията от различни аспекти: от психологически до икономически. Аз мога да кажа, че в духовен план пандемията донесе неочаквани ползи за нашите църковни общини. Несъмнено се усили молитвеният живот, усилиха се връзките на общуване между миряните и духовниците, намериха се нови начини за комуникация и духовна подкрепа, станахме свидетели на прояви на взаимопомощ между хората. Можем да кажем, че молитвеният живот в тези месеци не е прекъсвал, макар че храмовете бяха затворени. По време на най-стриктните мерки в цяла Европа, които съвпаднаха с Великия пост и Възкресение Христово, по-голямата част от нашите свещенослужители излъчваха службите от домашната си църква. С мое благословение свещениците, които имаха възможност, извършваха св. Литургия и молитви от домовете си и богослужението можеше да се следи от енорияшите онлайн. Беше разпространено окръжно послание до общините, в което имаше конкретни указания за църковния живот, начините на причастяване, както и примерно молитвено правило. Свещениците бяха на разположение на миряните и там, където нямаше богослужения, се водеха беседи, даваха се духовни напътствия, поощряваше се домашната молитва в семейството.

Разбира се, не мога да отрека, че пандемията и изолацията несъмнено имаха и негативно въздействие. Липсата на живо общуване и участие в църковния живот, в тайнствата на Църквата, внесе напрежение и смут у мнозина. Все още има хора, които не са преодолели страха си от заразяване и не смеят да се върнат към предишния си начин на живот. Затова и свещениците отбелязват, че макар храмовете вече да са отворени, броят на черкуващите се миряни все още е твърде малък на много места. Ще е необходимо време, за да се възстанови напълно енорийският живот, който имаме преди началото на кризата.

dveri.bg